

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๗ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๓

รัตนะของเราเกิดในท่ามกลางแห่งกองทุกข์

(ผู้ฟังเทศน์ประมาณ ๗๕๐ คน)

อยู่วัดไหน อ้อ วัดป่าหนองแสง เอ้ หนองแสง มันอยู่ตรงไหนน้ำ (อ.นาหว้า จ.นครพนม) อ้อ ทางนาหว้า วัดป่าหนองแสง อ.นาหว้า นครพนม มันอยู่บ้านอะไรนี่ (บ้านนาคุณน้อย ต.นาคุณใหญ่) ที่ถามเหล่านี้ คือเราเที่ยวหมดนะเหล่านี้ ผ่านโน้น ผ่านนี้ไปมาอยู่ตลอดเวลา พุดตรงไหน ๆ รู้หมด ๆ อย่างที่เขาฆ่าพระที่ บ้านแจ้งนาง หนองหมู นี่เราไปภาวนาอยู่ที่นี่นะ อยู่ ป่าใหญ่ป่าโต พอพูดอย่างนี้ก็ระลึกได้ ออกจากบ้านแจ้งนาง มันอยู่กลางดง บ้านนี้ดูเหมือนจะใหญ่กว่าทุกบ้านแหละในแถวภูเขา นั้น แต่เขาไม่ได้ทำนา เขาทำไร่ พวกนี้ทำลายป่าเหมือนกัน เขาทำไร่ข้าว แต่คนไม่มี มาก ทำลายก็เหมือนไม่ทำลาย

พอออกจากบ้านเขาไป ไปเห็นรอยหมี มันผ่านไปใหม่ ๆ นะ ไปเห็นรอยมัน ไ้ นี่หมีนี่ รอยมันถ่ายไว้ตามทางไปนี่ โอ้ นี่มันชี้หมีนี่นะ เราก็มองนั่นมองนี่เพราะมันสด ๆ ร้อน ๆ สักเดียวได้ยินเสียงก๊ากกั๊กกั๊ก ๆ ข้างทาง โอ้ มันยังอยู่ นี่ คือไม่เห็น มันคงจะเป็นสองตัว มันหยอกหรือก๊ากกั๊กก็ไม่รู้ เสียงวากวีก ๆ ข้าง ๆ เห็นมันมาถ่ายนี้ กำลังดูรอยถ่าย แล้วมองนั่นมองนี่มันไปไหน นี่มันถ่ายใหม่ ๆ กลางดง เสียงวากวีก ๆ เขาก็ไปของเขาแหละ เราก็ไปของเรา ออกจากบ้านแจ้งนาง เทียนนี้เทียนเก่งละ

ไปอยู่ในป่า โอ๊ย พวกสัตว์พวกเสือเต็มไปหมดแถวนั้น ก็มันดงเขาป่าเขา เรียก ว่าบ้านเขาวังนั่นแหละนะ บ้านพวกสัตว์พวกเนื้อพวกอะไร ไม่มีบ้านคน ดงหนาป่าทึบ เป็นดงธรรมชาติ ทางนี้เพียงเป็นด่าน ๆ เขาไปมาหาสู่กัน นาน ๆ เขาจะไปทีหนึ่ง เรื่อง ทางลัดทางเกวียนไม่มีเลย อย่าไปถาม ยิ่งไปฝืนทางรอดด้วยแล้วตายเลย เราไปเห็นหมด นั่นแหละ ชอกแซกซิกแซก ที่เที่ยวมากจริง ๆ ก็คือภูเขาลูกนี้ ตั้งแต่วัดถ้ำเหล็ก วัดท่าน วันไป ตั้งต้นแต่นี่ละถึงภูจ้อก้อ อ.หนองสูง จ.นครพนม

คือภูเขาที่เรามองเห็นเป็นยาวเหยียดนี้ เราอย่าเข้าใจว่ามันเป็นลูกเดียวกันนะ ลูกนี้สุดนี้ ลูกนั้นต่อลูกนี้สับกันไปสับกันมา ที่เรามองเห็นยาว ๆ ไม่ใช่ภูเขาลูกเดียวกันนะ มันมีสลับซับซ้อนอยู่ในนั้น ลูกนี้ไปนี้หมดนี้ แล้วลูกนั้นอยู่พักนั้น ลูกนี้พักนี้ เวลาเรามองไปมันเห็นเป็นพีดไปเลย ความจริงมันเป็นคนละลูก ๆ มันสลับซับซ้อนมากทีเดียว ไม่ว่าทางไหนก็เหมือนกัน อย่างที่เรามองไปยาวเหยียดนี้มันก็อย่างนี้ละ มันมีหลายลูก

ๆ สลับซับซ้อน ๖ เวลาเรามองผ่านไปไกล ๆ นี่จึงเป็นเหมือนว่าเป็นอันเดียวกัน มันเป็นหลายลูก ๆ ถึงนั่นละ ภูจ้อก้อ ตั้งแต่ภูเหล็กไปเรื่อย ๆ

เพราะอยู่สกลนครนี้ ๘ ปี นครพนม ๕ ปี มีแต่ภูเขานั้นนะ สกลนคร ๘ ปี ก็ตั้งแต่ภูเหล็กถึงโน้น นครพนม ๕ ปีก็ทางภูจ้อก้อทางโน้น มุกดาหารแต่ก่อนเป็นอำเภอขึ้นจังหวัดนครพนม จึงเรียกว่านครพนม ๕ ปี เราอยู่แถวโน้นในป่า มันดงป่าดงเสียด เนื้อที่นั่นนะ ไม่มีบ้านคน แต่ถ้าจะว่าไม่มีจริง ๆ ก็ไม่ได้นะ มันหากมีสับมีปอนอยู่แห่งละ ๔ หลังคาเรือน ๕ หลังคาเรือน อยู่ใกล้เขา อยู่บนเขาเตี้ย ๆ อยู่บนภูเขา มองไปโน้นมันมีบ้านคน ห่าง ๆ ที่นี้การเที่ยววกเวียนไปมาอย่างนั้นตลอดมาหลาย ๆ ปีก็เลยเห็นหมดเลย ใครพูดตรงไหนเห็นหมด ๆ เพราะเที่ยวกรรมฐาน นาหว้า นาวั นาคูณ เราไปหมด

นาวั นาหว้า นี่บ้านใหญ่แต่ก่อน บ้านนาหว้ามีถึง ๓๐๐ หลังคาเรือนตอนสมัยเราเที่ยวอยู่นะ บ้านนี้เป็นบ้านใหญ่ที่สุด บ้านนาหว้าที่เขาตั้งเป็นอำเภออยู่ทุกวันนี้เนะ บ้านนาวัเรายังจำได้อยู่มี ๒๖๓ หลังคาเรือน ผู้ใหญ่บ้านเขามาเล่าให้ฟัง หมู่บ้านนี้มีจำนวนเท่านั้น ๆ เขานิมนต์เราไปอยู่ที่นั่น เอ้ ทำไง ก็เราไม่ได้ตั้งใจจะมาอยู่ที่นั่น จะเข้าทางภูสิงห์ ภูวั ภูลังกา กำลังมุ่งหน้าเข้าโน้น เขานิมนต์ให้พักชั่วคราว เพื่อไม่ให้เสียอรรถาศัยใจคองน้ำใจที่มีต่อกัน จะไปก็ได้ อยู่ ก็ได้ อยู่ให้เขาเป็นพัก ๆ จากนั้นก็ไป นี่ละบ้านแถวนี้มีบ้านใหญ่ที่สุด ก็คือบ้านนาวั ๒๖๐ กว่าหลังคาเรือน นาหว้านี้ ๓๐๐ เพราะฉะนั้นเขาจึงตั้งเป็นอำเภอที่หนึ่ง บ้านนาหว้า จากนั้นไปก็น้ำเต็มไปหมด น้ำแม่น้ำโขงมันดันแม่น้ำสงครามที่ไหลลงสู่แม่น้ำโขง เวลาแม่น้ำโขงมากมันดันกลับมาท่วมย้อนหลัง

คณะของพวกเราชาวพุทธ มีตั้งแต่ท่านผู้สมบุกสมบัน พระสงฆ์ที่โผล่ขึ้นมาเป็นสรณะของพวกเราเนะ ไม่ได้ขึ้นมาอย่างสวยงามสบาย เสื่อมัตติดหลังมัตติดคองนะ ท่านกองทุกซ์มัตติดคอง มัตติดทุกอิริยาบถ ท่านลำบากลำบากมาก แต่ความมุ่งมั่นในธรรมมีน้ำหนักรวมเท่าไร สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เป็นปัญหานั้น คือจิตของท่านพุ่งใส่ธรรมความทุกข์ความลำบากในการบำเพ็ญ เราก็ทุกข์เพื่อจุดนั้น ๆ ความทุกข์นี้เลยไม่มี มีแต่เพื่อจุดนั้น ๆ จึงลำบาก ๆ ก็ได้สมมักสมหมายมาเป็นสรณะของพวกเรา สงฆ์ สรรณ คจฺฉามิ นี่ก็เริ่มต้นตั้งแต่ปฐมสาวก ก็คือพระเบญจวัคคีย์ทั้งห้า เบญจวัคคีย์ถ้าแปลออกแล้วแปลว่า พวกห้า คณะนั้นมี ๕ คน พวก ๕ พรรค ๕ เบญจ ๕ วักคะ เป็นพวกเป็นเหล่า นี่ละขึ้นเบื้องต้นในพุทธศาสนาของเรา

พุทธ สรรณ คจฺฉามิ ก็คือองค์ศาสดาตรัสรู้ขึ้นมาในวันเดือนหกเพ็ญ ปาฏิสิปตนมฤคทายวัน นี่ก็ลำบากลำบาก พุทธะเกิดขึ้นได้ร่มโพธิ์ ในท่ามกลางแห่งความทุกข์ความ

ทรมาน วันนั้นเป็นวันเสวยพระกระยาหาร ๔๙ ก้อนของนางสุชาดาที่นำมาเช่นสรวงตันไม้ใหญ่ต้นนั้น พอดีพระองค์ไปประทับอยู่ร่มโพธิ์ร่มนั้น นางสุชาดาเอาข้าวมธุปายาสมา ๔๙ ก้อน ก็คงไม่มากนัก เอามาเช่นสรวงเทวบุตรเทวดา เขาเห็นพระองค์ประทับอยู่ที่นั่น เขาคงเห็นว่าเป็นเทวดาสมหมายเขาละ เขาก็ถวายท่าน นั่นละสรณะของพวกเรา

นี่สลบไสลมาถึง ๓ หนแล้วนะนั่น ฟังซิทุกข์หรือไม่ทุกข์ เกิดในท่ามกลางแห่งกองทุกข์พระพุทธเจ้าของเรา แต่ไม่ได้หมายความว่าทุก ๆ พระองค์ จะเป็นไปตามนิสสัยวาทนาบุญญาภิสมภารของแต่ละองค์ ๆ ไม่เหมือนกัน สำหรับพระพุทธเจ้าก็เข้ากันกับพวกเราพวกหยาบ พระพุทธเจ้าต้องทำเป็นตัวอย่างให้เห็น สลบไสลเห็นไหมเรตถาคต จะมานอนแบเสื่อแบหมอนอยู่นี้หรือ ดีท่านไม่เอาค้อนฟาดเข้ามาในครัวนี้ให้มันแตกกระจัดกระจาย ไม่ได้กินข้าวกินน้ำ กำลังหิวข้าว ค้อนพระพุทธเจ้าฟาดเข้ามา มันแตกกระจัดกระจาย วัดป่าบ้านตาดแตกหมด พวกชี้เกียจ เราสลบ ๓ หน ฟังซิ มันมาแบเสื่อแบหมอนอยู่อะไร อัจฉรยอะไรประสาเสื่อหมอน ความหมายว่านั่น นี่คือท่ามกลางแห่งกองทุกข์ที่พระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นมา ๖ ปี ตั้งแต่เสด็จออกทรงผนวช

นี่ละถึงกาลเวลาแล้วมันหากเป็นไปนะ เสด็จออกทอดพระเนตรในพระนคร เข้านอกออกในดูสภาพต่าง ๆ อ้าว ไปนี้ไปเจอสิ่งนี้ขึ้นมา เตือนแล้วนั่น เตือนพระบารมีพระบารมีแก่กล้าแล้ว มีแต่เรื่องเตือนที่จะเป็นธรรมเสริมบารมี ไปเห็นเด็กเกิดใหม่ตัวแดง ๆ เลยจับเอานี้เป็นธรรมเทศนา อ้อ เด็กเกิดใหม่เป็นอย่างนี้ ท่านนั้นละกลับ ได้อันนี้แล้วกลับมาคิด วันหลังไปอีก คนเกิด คนแก่ ละชี คนดั้นร่นกระวนกระวาย คนเจ็บไข้ได้ป่วย จากนั้นก็คนตายไปเรื่อย ๆ ไปถึงสมณะ นั่นสุดท้าย สมณะ

คำว่าสมณะในครั้งนั้นไม่ได้เป็นสมณะพระอย่างเรานี้ คงเป็นพวกฤาษีดาบสท่านนั่งบำเพ็ญของท่านอยู่อย่างนั้น ไปเห็นถามว่านี่อะไร เพศสมณะ ท่านบำเพ็ญสมณธรรม บำเพ็ญสมณธรรมเพื่ออะไร ก็เพื่อทำความสงบจิตใจ เพราะจิตใจนี้เป็นแหล่งแห่งกองทุกข์ทั้งหลาย ฟืนไฟมันอยู่ในนั้น คือกิเลสประเภทต่าง ๆ เผาอยู่ในนั้นให้เป็นฟืนเป็นไฟเผาหัวใจโลก ท่านทำความสงบเย็นใจ เพื่อระงับดับไฟเหล่านี้ เสด็จกลับเลยนั้นเห็นไหมละ ได้แล้วได้ธรรมเทศนาถึง ๔ กัณฑ์ ไป ๔ วันได้มา ๔ กัณฑ์เอามาคิด

จากนั้นถึงกาลเวลาที่จะเสด็จแล้ว วันนั้นรู้สึกวาทะบุตรเทวดาอินทร์พรหมพร้อมเพรียงกันหมด มีใจเป็นอันเดียวกันจะส่งเสริมพระบารมีพระพุทธเจ้าให้ถึงที่สุด วันนั้นในพระราชวังพวกนางสนมพวกอะไรนี่เคลื่อนไหว ขับลำทำเพลงกลิ้งกล่อมทุกอย่างนั้นแหละ ให้มีความรื่นเริงบันเทิง เพราะฉะนั้นจึงไม่ให้พระองค์เสด็จไปที่ไหน ไปเห็นเรื่องสลดสังเวช ให้เห็นแต่ความพลิตเพลิน เพราะฉะนั้นจึงต้องเอาความพลิตเพลิน

มาเทียบกันตลอดเวลา แต่ถึงกาลแล้ว ที่นี้พอตึก ๆ สักตึก ๆ เสร็จออกจากที่พระ
บรรทมนั่นแหละ มาดูที่ไหนได้

นั่นละท่านบันดลบันดาล พวกนั้นหลับครอก ๆ แครก ๆ ละเมอเพ้อฝัน ทั้งเนื้อ
ทั้งตัวเกลื่อนกลาด โห ป่าช้าผีดิบ นั่นท่านแยกปั๊บเลย วันก่อน ๆ มาไม่เป็นอย่างนี้ วัน
นี้แต่ก่อนว่าเป็นเหมือนสวรรค์ชั้นพรหมอะไร แต่วันนี้เป็นเหมือนแดนนรก ป่าช้าผีดิบ
มองดูที่ไหนดูไม่ได้เลย สดสั้วเวชเต็มที นั่นเห็นไหมล่ะถึงกาลเวลาแล้ว

นี่ละพระบารมีเมื่อมากแล้วหนุนให้เส้นทางดี ๆ เรื่อย ๆ ทางชั่วนี้หนุนให้ทำชั่ว
เรื่อย วันหนึ่ง ๆ ไม่ได้ทำชั่วอยู่ไม่ได้นะ เวลาความชั่วมันแก่กล้าสามารถนี้ไม่รู้บุญรู้บาป
มีแต่ความจะเอา จะเอาให้ได้อย่างใจ ๆ นั่นละคือตัวไฟ ๆ หนุนเข้าไป ๆ เพราะฉะนั้น
คนจึงทำบาปไม่มีวันอิ่มพอ กิเลสหนุนตลอด

กิเลสนี้ไม่มีวันอิ่มพอ หนุนตลอด ถึงที่สุดแห่งทุกข์ก็ไม่มี มีแต่ทุกข์ตลอด ที่สุด
ของทุกข์ไม่มี เรื่องกิเลสไสสั่วโลกเข้าไปนี้ที่สุดแห่งทุกข์ไม่มี ไม่เหมือนธรรมหนุนไป
ธรรมหนุนไปนี้ที่สุดแห่งทุกข์มี นั่นต่างกัน กิเลสมันดันเข้าไป ๆ เรื่อย ผู้ทำความชั่วซ้ำ
ลามกไม่ได้ทำวันหนึ่งอยู่ไม่ได้ไม่สบาย กิเลสมันผลักดันให้ติดให้ดันให้ทำ มันต้อง
ทำ นี่ฝ่ายชั่วเป็นอย่างนั้น และตลอดไปอย่างนี้ ถ้าไม่มีฝ่ายดีเข้าจุดเข้าลากรั้งกันไว้แล้ว
มันจะไปของมันตลอด หมุนเวียนอยู่ในเกิดแก่เจ็บตาย

แหล่งสามแดนโลกธาตุมีพร้อมตั้งแต่่นรกอเวจี โลกกันตนรกขึ้นมาโน่นละ จะว่าที่
สุดแห่งทุกข์ไม่ได้สุด จุดใหญ่ของทุกข์อยู่ตรงนั้น สุดขีดของทุกข์อยู่นรกอเวจี พวกโล
กันตนรก เป็นต้นนะ หมุนกันอยู่นี้ แล้วตกนรกหลุมหนึ่ง ๆ ก็ก๊ากก็กลบก็มีนะ ฟังซิ ที่
โทษหนักติดมากทีเดียว ติดคุกติดตะรางในเมืองผียุ่ยนั่น จากนั้นก็เลื่อนขึ้นมา ๆ ตาม
อำนาจแห่งกรรมเลื่อนขึ้นมาเรื่อย จนกระทั่งไปเป็นเปรตเป็นผี แล้วก็มาเป็นสัตว์เป็น
มนุษย์ขึ้นมา นี่เรื่องความทุกข์ไม่มีวันสิ้นสุด จากนั้นเอาอีก ถ้าทำอีกก็หมุนลงอีกไม่มีสั
นสุด หมุนอยู่อย่างนี้ตลอดเวลา นี่เรื่องความทุกข์ไสสั่วโลกไม่ให้มีที่ยับยั้งซึ่งตัวให้หยุด
ให้อยู่ได้เลย แต่เรื่องธรรมะนี้หนุนขึ้น ๆ จนกระทั่งถึงที่สุดแห่งทุกข์หมดแล้ว เรียกว่า
บรมสุข รับกันปั๊งบเลย นิพพาน ธรรมธาตุ

พระพุทธเจ้าทรงพิจารณา วันนั้นเห็นเป็นป่าช้าผีดิบทั้งหมดเลย สดสั้วเวชเต็ม
พระทัย เตรียมจะออกกลางคืนตึก ๆ พอตัดสินใจแล้ว ที่นี้เวลาจะออกก็หวงพระ
ราชโอรสซึ่งประสูติในวันนั้นเสียด้วย กำลังเป็นที่รัก ครั้นจะเข้าไปชมพระราชโอรสคือ
ลูกชายคนเดียวนั้น ก็นอนอยู่กับอกแม่ ถ้าเข้าไปถึงนั้นแล้ว นอนอยู่กับอกแม่ ไปแตะ
ลูกก็จะไปเจอแม่เข้าอีก จะเกิดสงครามใหญ่ พอไปเจอแม่แล้วเกิดสงครามใหญ่ เดี่ยว
กอดคอไปไม่ได้ จึงไม่กล้าเข้าไป

เอ้า พูดตรง ๆ อย่างนี้ นี่ละศัพท์ธรรมฟังซิ อะไรที่จะเป็นข้าศึกต่อพระบารมีนั่น คือข้าศึกใหญ่ พระราชโอรสกับพระนางพิมพา นั่นคู่พระบารมี ถึงเวลาที่จะจากกันแล้ว อยู่ไม่ได้ ต้องจาก ถึงเวลาจะเอากันขึ้นก็ขึ้นด้วยกัน เวลานี้ต้องจากเสียก่อน ถึงจะมี ความรักความสงวนมากขนาดไหนก็ตาม เวลานี้เป็นเวลาที่จาก เพื่อจะมารื้อฟื้นเอา เหล่านี้กลับไปด้วยกัน ขึ้นพันทุกข์ด้วยกัน เลยไม่เข้าไปเยี่ยมพระราหุลนะ มองไปดูเห็น ลูกกับแม่ติดอกกันอยู่ ไม่ได้ เลยต้องออก เรียกฉันนะอำมาตย์ ม้าก็ณฐกะสีขาว ชี้นำไป เลย

ตั้งแต่บัดนั้นละทีนี้นะ เรื่องกองทุกข์ความทรมาน ตั้งแต่ทรงคิดในพระทัยก็อก จะแตกแล้วภาษาเรา ถึงกาลเวลาที่จะออกเสด็จ ตั้งแต่นั้นเหมือนตกรกทั้งเป็น จาก สวรรค์ลงนรกเลย ได้รับความทุกข์ความทรมานทรมานพระองค์ นี่สรุปความเลยว่า สลบถึง ๓ ครั้งในเวลาบำเพ็ญอยู่ ๖ ปี เพราะไม่มีครูมีอะไรสอน เนื่องจากเป็นสยัมมู จะต้องทรงชวนชวายเป็นทั้งนั้น พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ทรงชวนชวายเป็นทางเหตุ ทรงรู้เองเห็นเองในทางผล พระองค์ทรงลำบากมากอยู่ ถึง ๖ ปีแล้ว นั่นละวาระสุดท้าย ไปทางไหนเพื่อตรัสรู้ ๆ ทำอะไรเพื่อตรัสรู้ มันไม่ใช่ทาง ๆ ก็ปล่อยไป ๆ ทำเรื่องนี้ ปล่อยไปทุกอย่าง

จนกระทั่งวาระสุดท้าย ทรงอดพระกระยาหารถึง ๔๙ วัน ขนพระโลมานี้ร่วง ไปหมด ตามที่แสดง สลบ ๓ หน จึงได้ตัดสินใจพระทัยว่าไม่ใช่ทางตรัสรู้ เพราะท่านจะ ตรัสรู้ด้วยการอดอาหารเท่านั้น ท่านไม่ได้มีธรรมภายในใจคือจิตตภาวนาเข้าช่วยเลย เข้าแทรกเลย จึงไม่เกิดประโยชน์ จากนั้นมาก็จึงได้มาเสวยพระกระยาหารข้าว มธุปายาส ๔๙ ก่อน ของนางสุชาดาที่เขานำไปเช่นสรวงตันโพธิ์ใหญ่ ก็พอดีไปเจอกับ พระพุทธเจ้าอยู่ตรงนั้น เขาก็ถวายเลย เขาคงเข้าใจว่านี่คือเทวดาองค์ใหญ่ละ เขาไป เช่นสรวง

เสวยพระกระยาหารนั้นแล้ว ตัดสินพระทัยแล้ววันนี้ ระลึกได้ถึงเรื่องที่เสด็จไป แรกนาขวัญกับพระราชบิดา ไปพักอยู่ใต้ร่มหว่าใหญ่ พระราชบิดาไปทรงทอดพระเนตร ดูพวกไร่พวงนาพวกอะไร แต่ก่อนกษัตริย์นิยมการทำไร่ทำนา พระองค์ประทับอยู่ที่นั่น เจริญอานาปานสติ จิตใจสว่างกระจ่างแจ้งไปหมดในเวลานั้นตั้งแต่ทรงพระเยาว์ แต่ก็ เรียกว่าลืมนิดไปเสียตอนนั้น ตอนมาบำเพ็ญสมณธรรมทั้งหลายก็ไม่ได้ระลึกถึง จนกระทั่ง วาระสุดท้ายถึงได้มาระลึกอันนี้ แล้วตัดออกเรื่องอดอาหาร หยุด ที่นี้จะเอาอันนี้ นี่คง เป็นทางแล้วละ ใช้ทางแล้ว ที่เรามาบำเพ็ญครั้งนั้น ๆ เกิดความสว่างไสวความอัศจรรย์ ต้นไม้ร่มเงาเปลี่ยนแปลงไปหมดในวันนั้นนะ นี่เราแสดงย่อ ๆ

จึงได้มาทรงบำเพ็ญอานาปานสติ กำหนดลมหายใจเข้าออก นี่ที่เคยได้ผลมาตั้งแต่ครั้งยังทรงพระเยาว์อยู่ จะเอาอันนี้ ที่นี้ก็ตัดสินเลย เอ้า เป็นกับตาย สถานที่นี้เป็นสถานที่ตรัสรู้ หนึ่ง ถ้าไม่ได้ตรัสรู้เป็นสถานที่ตายของเรา เราจะไม่ลุกจากที่นี่ โดยถืออานาปานสติเป็นองค์ภาวนาตลอดไปเลย นั่นละท่านจึงได้บรรลุธรรมในคืนวันนั้น

นั่นละทุกข์ยากลำบากโหมสรวงของพวกเรา พิจารณาซิ นี่ละลำบากเฉพาะพวกเราทั้งหลายที่ได้เห็นได้ชมพระบารมี ทั้งความทุกข์ยากลำบาก ทั้งความอัศจรรย์ของพระองค์ ก็ได้เห็นได้ยินตามตำรา ตำราเป็นความถูกต้องแม่นยำทุกอย่าง จากนั้นพอได้ตรัสรู้ธรรมป้าง แล้วก็มาแสดงแก่เบญจวัคคีย์ทั้งห้า เพราะท่านเหล่านี้เคยอยู่อาศัยกับพระพุทธเจ้าในตอนอดพระกระยาหาร หวังจะได้ตรัสรู้ตาม แต่พอพระองค์มางดการอดพระกระยาหารนี้ เห็นว่าเป็นผู้มักมากไปเสีย เลยพรวดตัวออกจากพระพุทธเจ้า

ครั้นเวลาได้ตรัสรู้แล้ว ท่านเหล่านี้ไม่เคารพเลื่อมใสเบื้องต้น เห็นว่ามาทำความปรารถนามาก ปรารถนาลามกแล้วจะได้ตรัสรู้มาจากไหน จึงไม่เคารพ ส่วนสถานที่ที่จะให้ประทับ จัดไว้ธรรมดา แต่ไม่ทำความเคารพเหมือนแต่ก่อน นัดกันไว้ทั้งห้าคน พอพระองค์เสด็จมา พระเหล่านี้นักเลววังวับ มันเคยเป็นอย่างนั้น แต่แสดงอาการก่อกวนถือเนื้อถือตัว ไม่ค่อยเคารพเต็มที่ พระองค์จึงได้รับสั่งขึ้น เทวเม ภิกขเว ว่านี้เราได้ตรัสรู้แล้ว ทางนั้นก็ยังคัดค้านอยู่ภายในใจ ก็ท่านทำความปรารถนาน้อยมาแทบเป็นแทบตาย ยังไม่เห็นได้ตรัสรู้เลย ที่นี้มาโลภมาก เป็นความลามกไปแล้ว จะมาตรัสรู้ได้ไง ก็ไม่เชื่อ

พระองค์ก็พูดถึงเรื่องราวตรัสรู้แล้วก่อน ท่านเหล่านี้นักยังไม่เชื่อฟัง พระองค์ก็ทรงแสดงเรื่องธรรมที่ได้ตรัสรู้เป็นอะไร ขึ้น เทวเม ภิกขเว อนุตตา ปพฺพชิตน น เสวิต พุพา ในอัมมจักกัปปวัตตนสูตร นี้อริยสัจอยู่ตรงนี้ พระองค์พูดเสียก่อนว่า คำเหล่านี้ว่าเราได้ตรัสรู้แล้ว ขึ้นต้นนี้ก่อนนะ แต่ก่อนพวกเธอทั้งหลายเคยได้ฟังไหมว่า เราได้ตรัสรู้แล้ว คราวนี้เรามาพูดอย่างนี้ ถ้าไม่เชื่อเรา แล้วคำนี้ท่านทั้งหลายเคยได้ยินไหม บอกไม่เคยได้ยิน ไม่เคยได้ยินก็ให้ตั้งใจฟัง นั้น

จากนั้นก็ขึ้นธรรมะเลย จนกระทั่งถึง ญาณนฺจ ปน เม ทสฺสนํ อุตฺปาติ นี้วาระสุดท้ายแห่งผลที่ทรงรู้ทรงเห็นจากการบำเพ็ญของพระองค์ ญาณนฺจ ปน เม ทสฺสนํ อุตฺปาติ ญาณความรู้ความเห็นอันเลิศเลอ ได้เกิดขึ้นแล้วแก่เราตถาคต อุกุปฺปา เม วิมุตฺติ ความหลุดพ้น จากกองทุกข์ทั้งมวลของเรา ไม่มีการกำเริบแล้ว นี่เป็นวาระที่สอง อยมณฺติมา ชาติ ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเราตถาคต นตฺถิทานิ ปนฺพทฺโว ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป การเกิดการตายอยู่ในกองทุกข์ จมกองทุกข์นี้ของเราจะไม่มีอีกแล้ว

หลังจากนั้นพระอัญญาโกณฑัญญะก็ขึ้นอุทานเลย พระอัญญาโกณฑัญญะได้รับธรรมนี้เข้าสู่ดวงใจ เป็นดวงตาเห็นธรรม สำเร็จพระโสดา โสตะ แปลว่า กระแสแห่งพระนิพพานพาดพิงถึงแล้ว นี่ละความพ้นทุกข์พาดพิงถึงแล้ว ไม่กำเริบ ขึ้นอุทานเลย พระอัญญาโกณฑัญญะ ได้ดวงตาเห็นธรรม วิรัช วิตมล ธมฺมจกฺขุ อุทปาติ ธรรมจักขุ ที่ปราศจากมลทินความมัวหมองทั้งหลายได้เกิดขึ้นแล้ว แก่พระอัญญาโกณฑัญญะ เป็นคำอุทานว่า ขงฺกิณฺจิ สมุทฺยธมฺมํ สพฺพนฺตํ นิโรธธมฺมํ สิ่งใดก็ตามเกิดแล้วดับทั้งนั้น หาความแน่นอนไม่ได้ในสามแดนโลกธาตุ มีความแน่นอนเฉพาะจิตที่จับได้แล้ว นี่ได้เงื่อนไขโสตะ ๆ นี่คือการแน่นอน

จากนั้นพระพุทธเจ้าก็ทรงเปล่งอุทานรับ อญฺญาสิ วต โภ โกณฺฑนฺโณ อญฺญาสิ วต โภ โกณฺฑนฺโณ พระอัญญาโกณฑัญญะผู้เจริญ ได้รู้แล้วหนอ ๆ นั้นเป็นต้น นี่ละปฐมสาวกได้เกิดขึ้นแล้ว เบญจวัคคีย์ทั้งห้า พระสงฆ์เกิดขึ้นก็เพราะความเห็นธรรมของพระพุทธเจ้า เนื่องจากการปฏิบัติธรรม ก็รู้ขึ้นมา เป็นสามรัตนะแล้ว

รัตนะของเราเกิดในท่ามกลางแห่งกองทุกข์ทั้งมวล ให้ทราบเอาไว้ พระพุทธเจ้าก็เกิดในท่ามกลางแห่งมหันตทุกข์ พระสาวกทั้งหลายก็ทรมานตนเต็มเม็ดเต็มหน่วย ได้เกิดในท่ามกลางแห่งมหันตทุกข์เหมือนกัน และธรรมเกิดขึ้นในท่ามกลางแห่งความทุกข์ของพระพุทธเจ้าและสาวกทั้งหลาย เกิดขึ้นตรงนี้ธรรมอัศจรรย์ ควรที่จะมาเป็นคติตัวอย่างแก่หัวใจพวกเรา อย่าไปที่ไหนทอดทิ้งแต่เสื้อแต่หมอนพระรุ้งพระรัง มองไปดูคนทั้งคน ที่จะมองเห็นตัวคนก็ไม่เห็น เห็นแต่เสื้อแต่หมอนพระรุ้งพระรัง ติดเนื้อติดตัว มัดจนมองหาตัวไม่เห็น มันเอาอันนี้เป็นสรณะ ไม่เอา พุทฺธ ธมฺมํ สงฺฆํ เป็นสรณะ มันเอาแต่เสื้อแต่หมอน เอาแต่ความสะดวกสบาย

ที่วัดนี้ขาดตู้เย็น ยังไม่มี เพราะหลวงตาบัวห้ามไม่ให้เอาไฟฟ้าเข้ามา ตู้เย็นเลยไม่ได้ จากตู้เย็นแล้วก็ตู้ร้อนตู้กระวนกระวาย ตู้ทุกอย่างจะอยู่ในนั้นหมด มันขาดอันนี้ ถ้าหากว่าหลวงตาบัวไม่สามารถ ลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลายเก่งกว่าครูแล้ว ก็ให้เอามาเผาหัวมัน หลวงตาบัวจะไม่ไปกุสลาให้ละ ให้อัตุเย็นตู้เย็นไฟฟ้าเข้ามาเผาหัวลูกศิษย์เก่งกว่าครูแล้ว เราจะไม่ไปกุสลาให้เลยนะ ปล่อยให้มันตายกันหมดในครานั้น ครั้นถอยออกมาถ้าพระองค์ไหนมันเก่ง ก็จะให้มันแบบเดียวกัน เราก็เผ่นเลยไม่อยู่ เราไม่รับแหละ รับแบบนี้ เพราะไม่ใช่ทางศาสนา

ทางศาสนาสมบุณฺนทุกขํลำบาก ไม่ต้องยุ่งหาอะไรเลย หลักธรรมชาติ ๆ รุกฺขมูลเสนาสนํ บวชเข้ามาแล้วให้ไปอยู่ในป่าในเขาบำเพ็ญสมณธรรม ชำระกิเลสตัวสกปรกโสภณ บ่อแห่งความกังวลยุ่งเหยิงอะไรอยู่ที่นี่ ให้ชำระนี้ออก อย่าหาสิ่งภายนอกเข้ามาเพิ่มเติมเข้าอีก ไล่เข้าไปในป่าเพื่อชำระสิ่งภายนอก ซึ่งเป็นความกังวลมากต่อ

มากอย่าให้เข้าไปยุ่ง ให้ปิดสิ่งภายในนี้ออก นั้น ท่านสอนอย่างนั้น แล้วการอยู่การกิน การใช้การสอย ไม่มีใครที่จะสะดกสบายเลิศเลอ ยิ่งกว่าพระพุทธานุเจ้ายิ่งกว่าพระสาวก นะ ท่านไม่ได้ยุ่งเหยิงวุ่นวายกับสิ่งนั้นสิ่งนี้นะ พวกเราไปที่ไหนมีแต่ความยุ่งเหยิง

เมื่อวานนี้เขาก็มา เอาแปลนมาทางให้เรารู้ ว่า จะสร้างศาลาหลังหนึ่ง ศาลาหลังนี้ขนาดเท่า นั้น ๆ เราก็อัย โมโหนะ ไปที่ไหนเห็นแต่จะสร้างศาลาสาลา จะสร้างศีล สร้างสมาธิ สร้างวิชาวิมุตติหลุดพ้น ขึ้นภายในใจไม่เห็นมี มันเป็นยังงี้กรรมฐานทุกวันนี้ บอกเราไม่เห็นด้วย วังเลย ไปที่ไหนยุ่งแต่เรื่องด้านวัตถุ ด้านจิตใจที่มันเหลวแหลกแหวกแนวเวลานี้ ทำไมไม่สนใจสร้างมันบ้าง เราเลยไม่อนุญาต เมื่อวานนี้เขามา

ก็อย่างนั้นซิ ไปที่ไหนวัตถุนี้คือปลานเข้าไปเหยียบย่ำทำลาย ธรรมงอกไม่ได้นะ ถ้าทำสถานที่บำเพ็ญ จะไม่ยุ่งกับสิ่งเหล่านี้เลย อยู่ที่ไหนอยู่ได้กินได้นอนได้เป็นได้ตายได้ทุกอย่าง ไม่ยุ่งอะไรกับอันนี้ แต่ความมุ่งมั่นต่ออรรถต่อธรรม พร้อมกับความเพียรหมั่นตัว ๆ เลย นั้น ผู้เป็นสรณะของพวกเราท่านเป็นอย่างนั้น ไม่ได้มาเป็นอย่างที่เป็นแบบ หู ๆ หรา ๆ ฟู ๆ ฟ่า ๆ ดังที่เป็นนี้ ไปที่ไหนมีแต่กิเลสเหยียบย่ำทำลาย ตีตลาดตเลทั่วโลกดินแดน ไม่ว่าพระว่าเณร ไม่ว่าวัดป่าวัดบ้าน เป็นอันเดียวกันหมด

นี่ละมันน่าสลดสังเวช ธรรมจืดจางตลอดเวลา คั่นกับอะไรเมื่อไรธรรม เห็นอยู่ รู้อยู่นี้ เพราะฉะนั้นควรเตือน เตือน เตือนที่ควรจะเป็นประโยชน์แก่ผู้รับเตือน ก็เตือน ถ้าไม่เกิดประโยชน์อะไร หูหนวกตาบอดไปเลย เฉย ใครจะทำอะไรก็แล้วแต่ใคร ตกนรกอเวจีเราไม่ใช่เป็นผู้ตก เมื่อลากขึ้นไม่ได้แล้วก็ปล่อยลงเท่านั้นเอง เราไม่ได้ไปตกนรกนี่นะ เขาต่างหาก ดึงเท่าไรไม่ยอมก็ปิดเท่านั้นซิ เหมือนอย่างหมา มันจะโดดใส่บุตรใส่คูด จับทางดังไว้ ขึ้นะ ๆ มันยังไม่ถอย มันจะกัดจนกระทั่งเจ้าของผู้จับทางมันดังไว้ มันจะไม่ได้ไปกินบุตรกินคูด เจ้าของจับทางไว้ นี่มันบุตรคูด อย่าไป ๆ ดึงทาง มันก็ยิ่งมากัดเจ้าของ ดีไม่ดีทางขาดมันก็ไม่ถอย มันก็โดดใส่บุตรใส่คูด

อันนี้สอนเท่าไร ๆ ก็ยังไม่ยอมฟัง ๆ มุตรคูด กองทุกษณะ ๆ มันก็ไม่ยอมฟัง ก็ปล่อยมันเท่านั้นซิ เราไม่ใช่เป็นผู้ไปกินบุตรกินคูด เราไม่ใช่เป็นผู้ไปตกนรก เขาต่างหาก ก็ปล่อยเท่านั้นเอง นั้น พิจารณาซิ เรื่องสรณะของพวกเราท่านเป็นอย่างนั้น อุตส่าห์พยายามสอนโลกท่านสอนอย่างนั้น ไอ้พวกเรามีแต่หาความสะดกความสบาย ความสะดกความสบายเป็นเหยื่อล่อของกิเลส ไม่ใช่เหยื่อล่อเป็นธรรมนะ เหยื่อล่อของกิเลส อะไรเป็นความสะดก นั้นละใช่แล้ว ๆ

ธรรมจับเห็นหมดเลย ไม่จั้นพระพุทธานุเจ้ามาสอนโลกได้หรือ ไม่รู้ทุกสิ่งทุกอย่าง ในบรรดากิเลส จะสอนโลกไม่ได้ แล้วจะปราบกิเลสให้ขาดสะบั้นจากพระทัยไปไม่ได้ ท่านจึงนำมาสอนเรา จึงมีตั้งแต่ความถูกต้องแม่นยำทั้งนั้น พวกท่านจำเอานะพวกเรา

อย่าชี้เกียจชี้ร้านอ่อนแอ เดียวนี้เราจะดูไม่ได้นะ เราพูดจริง ๆ นะ มองไปที่ โหนดนี้ เหมือนโลกนี้เราไม่เคยอยู่เลย เคยอยู่มาจำเจจนก็กับก็กัลป์แล้ว เราก็เคยอยู่ แต่ความรู้สึกกับโลก มันพัวพันกลมกลืนกันไปตลอดเวลา จึงไม่รู้จักเบื่อหน่ายอึด พอ มันก็หมุนอย่างนั้น ทีนี้เวลามันจำเข้าไปจริง ๆ แล้ว มันจะทนได้อย่างไรคนเรา พิชเห็นว่าพิช ภัยเห็นว่าภัยอยู่แล้ว จะไปกล้าฝืนกับมันอะไร นั่นละมันถอนตัวออกมา มันเป็นอย่างนั้น นี่ก็เป็นอย่างนั้น เคยเป็นมาแล้ว เคยจมมาแล้ว ทีนี้พ้นออกมา แล้ว จะให้ว่าไง พระพุทธเจ้าก็เหมือนกัน พระองค์ก็เป็นอย่างเดียวกัน เวลาพ้นออกมาแล้วก็สอนโลกอย่างเดียวกัน พระสาวกทั้งหลายก็สอนแบบเดียวกันนี้เอง รู้ว่าอย่างนี้จะสอนอย่างอื่นไปไม่ได้นะ เอาละ ให้พร

วันนี้อ่านทองคำ สรุปทองคำเมื่อวานนี้ วันที่ ๖ ทองคำได้ ๖ บาท ดอลลาร์ได้ ๑๕๗ ดอลลาร์ เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ อย่างนี้แหละ แล้วก็ทองคำที่ต้องการมอบเข้าคลังหลวง ในคราวช่วยชาติคราวนี้ ๔ พันกิโล เวลานี้ได้ฝากและได้มอบไว้แล้ว ๒ แห่งนี้ เป็น จำนวน ๒๐๖๒ กิโลครึ่ง แล้วที่ได้ทีหลังยังไม่ได้หลอม เป็นจำนวน ๕๙ กิโล ๓๘ บาท ๕๖ สตางค์ รวมทองคำทั้งหมดได้ ๒๑๒๒ กิโล ทองคำได้ทั้งหมด ทั้งหลอมและฝาก แล้ว และยังไม่ได้อหลอม ได้ทองคำ ๒๑๒๒ กิโล

พยายามเอาตามนี้แหละนะ ได้มาเรื่อย ๆ ได้มาทุกวัน ๆ ทองคำ ต้องให้ได้ อย่างกำหนดนี้นะ อย่างน้อยนี้ต้อง ๔ พันกิโลเป็นพื้นฐานเลย ต่ำกว่านั้นไม่ได้ขาดสะบั้นเลย เมืองไทยเรา ไม่มีความหมายเลย ทองคำเพียง ๔ พันกิโลเท่านั้นยกไม่ขึ้น แสดงว่าหมด คุณค่าหมดราคาเหลือประมาณ อย่าให้ได้ยินคำนี้นะทุกคน อย่าให้ได้ยินคำนี้ในชาติ ไทยของเรา

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd